

EDITH DEKYNDT

One Thousand and one Nights, 2017bekijk de korte documentaire [hier](#)*One Thousand and one Nights*, 2017 - Venetië, 300 x 200 x 2 cm

Op uitnodiging van de Franse curator Christine Macel presenteerde Edith Dekyndt deze installatie in de internationale tentoonstelling *Vive Art Viva* in de Arsenale tijdens de Biënnale van Venetië 2017.

In een duistere ruimte wordt een tapijt van stof (dat een jaar lang in de Arsenale vergaard werd) belicht door een rechthoekige spot: de lichtbundel valt samen met het tapijt. De spot draait geregeld even om zijn as, waardoor het kader niet meer klopt.

Een man - in het zwart gekleed - veegt met een bezem het stoftapijt bijeen, tot het weer, perfect omlijst, in het licht ligt. Een deel van het stof stuift op, waardoor kleine wolken ontstaan. Niet meer dan dat.

Wanneer materie, beeld en licht samenvallen, komt er een moment van relatieve rust. Alleen het licht maakt het beeld zichtbaar. Maar wanneer het opgewaarde stof is gaan liggen, blijkt het nomadische frame weer gedraaid, en blijft een deel van het beeld onzichtbaar en de materie verliest haar vorm en wordt vluchtig.

De onverstoorbare betrachting om materie en beeld in een steeds verschuivend kader te willen brengen, maakt ons bewust van de noodzaak tot begrijpen in een steeds veranderende wereld.

De titel refereert naar *De vertellingen van Duizend-en-een-nacht*¹, een verzameling verhalen in de vorm van een raamvertelling²,

Dit werk is een parel, dat, als laatste bij het verlaten van de Arsenale, de expo magisch afsloot.

Een minimalistisch gebaar van essentie en schoonheid - een soort afscheidscadeau van de curator voor de bezoeker.

¹ <https://nl.wikipedia.org/wiki/Duizend-en-een-nacht>

² een raam- of kadervertelling: een narratieve techniek (vooral gebruikt in films en literatuur) waarbij een verhaal de omlijsting vormt voor een aantal andere verhalen, de binnenvertellingen. Een raamvertelling start met een vertelling in het heden waarin verschillende personages aan het woord komen. Dit gedeelte is bedoeld als expositie, waarbij het thema wordt bepaald en de personages als vertelinstanties worden geïntroduceerd. Die vertellen dan elk hun verhaal dat in het verleden heeft plaatsgevonden. Op die manier worden deze verhalen narratief samengebonden door een soort flashbacktechniek; In de ingekaderde vertellingen kan dan telkens één verteller aan het woord zijn, zoals in de *Vertellingen van Duizend-en-een-nacht*, of verschillende vertellers, zoals in de *Decamerone* van Boccaccio.

They Shoot Horses, 2017 - Bozar

bekijk de korte documentaire [hier](#)

Velvet curtain, nails, 2200 x 450 cm, 2017

Het werk ***They Shoot Horses*** van Edith Dekyndt - in Bozar in 2017 - klemt de toeschouwer tussen een reusachtig fluwelen gordijn, doorboord met stalen spijkers, en een scherm waarop archieffilmpjes worden getoond van de sardonische ***'Marathon Dances'*** uit de jaren '30. Deze archieffragmenten tonen koppels die dagenlang dansen tot ze erbij neervallen in ruil voor gratis eten en om kans te maken op een geldprijs. Dekyndt ziet een resonantie met de situatie waarin vele minder bedeelden zich vandaag bevinden; met dit werk linkt ze de geschiedenis van realityshows met de huidige samenleving.

De titel verwijst naar een film uit 1969 over dit onderwerp ***'They shoot horses, don't they'***³ van **Sidney Pollack**

---

³ naar een roman uit 1935 van Horace McCoy, met Jane Fonda en Michael Sarrazin; Gig Young kreeg een Oscar voor zijn rol als cynische ceremoniemeester. De film inspireerde verschillende muzikanten en theatermakers ...

Het luxueuze fluweel doet denken aan het zware gordijn in de concertzaal dat valt na de opvoering, en staat in schril contrast met het harde en koele van de spijkers die spietsen door de stof. De installatie refereert aan het 'ijzeren gordijn' dat de zuidelijke toegang van het Paleis voor Schone Kunsten blokkeert sedert de terreuraanslagen in Brussel, en meer algemeen aan de rijzige afsluitingen die overal ter wereld worden opgetrokken.

Edith Dekyndt maakt projecties, schilderachtige abstracties, tekeningen en installaties. Met haar sensibele objecten verkent ze de mogelijkheden van de meest alledaagse materialen, die ze in het domein van de kunst introduceert. De klassieke opvattingen over de schone kunsten laat ze achterwege. In haar praktijk breekt ze met het geheim van het atelier en gaat ze op ontdekking, waarbij ze zich volledig onderdompelt in de wereld. Haar werken zijn een uitnodiging om niet enkel onze blik te veranderen, maar ook onze manier van zijn, de manier waarop we de wereld beïnvloeden. Dekyndts werken spreken aan door hun sterk materieel, lichamelijk karakter. Ze geeft vorm aan complexe oppervlaktes die in permanente transformatie zijn door hun interactie met allerlei elementen, substanties, een omgeving en een drager, biochemische organische of anorganische processen. Zo legt ze verbanden tussen het particuliere en het universele, het concrete en het abstracte.

Edith Dekyndt werd in 1960 geboren in Ieper, België maar leeft en werkt in Brussel en Berlijn. Haar werk was de laatste jaren te zien in solo-tentoonstellingen in het DAAD in Berlijn, Wiels in Brussel, het Consortium van Dijon, Beaufort-festival in Nieuwpoort, Witte de With in Rotterdam, het Mac's van Grand-Hornu... In 2017 werd ze uitgenodigd voor de thema tentoonstelling op de Biënnale van Venetië. Haar werken maken deel uit van internationale private en publieke collecties. Edith Dekyndt werkte in residentie bij de Pinault Collection, dichtbij het Musée du Louvre Lens. Ze ontving in 2019 Finkenwerder-kunstprijis.

<http://www.edithdekyndt.be>

<http://ensembles.mhka.be/actors/edith-dekyndt>

<http://www.wiels.org/nl/exhibitions/787/Edith-Dekyndt-INHEEMSE-SCHADUW>